

Arrest

nr. 281 182 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 november 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2022 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Pieter-Jan DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Britt BUYLE, die loco advocaat Tine BRICOUT en Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 oktober 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Raadpleging van de 'Eurodac'-database leerde dat zijn vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Oostenrijk in het kader van een internationaal beschermingsverzoek.

Op 18 oktober 2022 werd een terugnameverzoek gericht aan Oostenrijk op grond van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 25 oktober 2022 gaf Oostenrijk het akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.(1) b van de Dublin III-verordening.

Op 18 november 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [A.J.H.]

geboortedatum: X

geboorteplaats: Alain

nationaliteit: Jordanië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [A.A.J.H.], verder de betrokkene, die verklaarde afkomstig te zijn uit Jordanië, diende op 11.10.2022 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke documenten voor. De betrokkene verklaarde dat zijn paspoort werd afgenomen door de smokkelaar.

Op 17.10.2022 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in augustus 2022 Jordanië verliet en via Dubai, Bosnië, Servië en Hongarije naar Oostenrijk reisde. Hij verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende, maar na een week vertrok en niet weet of en welke beslissing er zou zijn genomen. Hij verklaarde dat hij via Zwitserland en Frankrijk doorreisde naar België.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 23.09.2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

Op 18.10.2022 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 25.10.2022 stemden de Oostenrijkse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 17.10.2022 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde drie ooms te hebben die internationale bescherming genieten in België. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 17.10.2022 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij er familie heeft, die hem vertelde dat hij zou worden geholpen in België. Hij verklaarde dat ze hem vertelden dat de procedure in België snel en soepel is, en er ook werk is. Hij verklaarde dat hij niet wil terugkeren naar Oostenrijk. Hij gaf aan dat hij er niet lang bleef en dus geen opmerkingen heeft, maar er niemand heeft en bang is om van Oostenrijk te worden teruggestuurd naar Jordanië. De betrokkene verklaarde gezond te zijn.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het

Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Oostenrijkse instanties stemden op 25.10.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Oostenrijkse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten.

Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We wijzen erop dat Oostenrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Oostenrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de

subsidiare bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2021 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2022 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde geen opmerkingen te hebben met betrekking tot opvang of behandeling in Oostenrijk.

Het AIDA-rapport stelt dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terugkeren naar Oostenrijk voordat er een beslissing is genomen over hun initiële verzoek, geen obstakels ondervinden om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt tevens dat Dublinterugkeerders niet met specifieke problemen worden geconfronteerd wat toegang tot opvang betreft (blz. 56). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat verzoekers in Oostenrijk recht hebben op basiszorg ("basic care") vanaf het moment dat ze hun verzoek hebben ingediend en totdat er een definitieve beslissing is genomen. In de Basic care agreement is vastgelegd in welke materiële opvangvoorzieningen moet worden voorzien, zoals opvang, gezondheidszorg, voedsel en sociale en terugkeerbegeleiding (blz. 88-89).

Het AIDA-rapport vermeldt dat er geen gevallen bekend zijn van verzoekers die geen toegang kregen tot opvang door een gebrek aan plaatsen. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren, maar dat ze in het algemeen verbeterd zijn door een terugval in het aantal op te vangen personen (blz. 106).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Oostenrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij er familie heeft, die hem vertelde dat hij zou worden geholpen in België. Hij verklaarde dat ze hem vertelden dat de procedure in België snel en soepel is. Hij verklaarde dat hij niet wil terugkeren naar Oostenrijk. Hij gaf aan dat hij er niet lang bleef en dus geen opmerkingen heeft, maar er niemand heeft en bang is om van Oostenrijk te worden teruggestuurd naar Jordanië.

We herhalen in dit verband allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. In verband met de procedure en de vrees van de betrokkene om door Oostenrijk te worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst, wijzen er nogmaals op dat Oostenrijk partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Oostenrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiare bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die

internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hem werd verteld dat er werk is. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene verklaarde dat hij drie ooms heeft die internationale bescherming genieten in België. Met betrekking tot zijn in België verblijvende ooms merken we op dat de betrokkene meerderjarig is en de in België verblijvende ooms van de betrokkene ten overstaan van de betrokkene niet als "gezinslid" kunnen worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde gezond te zijn. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Oostenrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport waarborgt de Oostenrijkse wetgeving de toegang tot dringende medische zorg. Verzoekers ondergaan een medische controle bij aanvang. Iedere verzoeker die "basic care" krijgt, beschikt ook over een ziekteverzekering. Verzoekers die geen "basic care" meer krijgen, hebben wel nog recht op dringende zorg en essentiële behandelingen (blz. 114). Het rapport erkent dat er zich wat toegang tot gezondheidszorg betreft, problemen kunnen voordoen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Oostenrijkse autoriteiten."

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Luidens artikel 44 van het PR RvV kan, zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend en moet, in voorkomend geval, de vordering een uiteenzetting van de feiten, die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, bevatten.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende het ernstig middel

2.2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL

A. Geschonden bepalingen

- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten ;
- Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- Artikel 13.1 van de Dublin III-verordening;
- de materiële motiveringsplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het verbod van willekeur.

1. Bestreden beslissing en motieven

De bestreden beslissing verklaart dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor een asielaanvraag die aan Oostenrijk zou toekomen (bijlage 26quater).

(...)

2. Grieven

1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat " Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat " Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ".

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland* § 75 ; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar zij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, *Soering/Verenigd Koninkrijk*, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, *Crus Varas en anderen/Zweden*, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi/Italië*, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *MSS/Griekenland en België*, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, *Hirsi en anderen/Italië*, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen. De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.” Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

Overwegende dat Artikel 13.1 van de Dublin III-verordening stelt dat “Wanneer is vastgesteld aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een overdracht naar Oostenrijk geen schendingen inhoudt. Indien verwerende partij echter een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, was zij tot een ander besluit gekomen, namelijk dat bij een overdracht naar Oostenrijk, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde: “De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf.

EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).

De situatie waarin Verzoeker terecht dreigt te komen in Oostenrijk is onder meer als volgt:

1) Gebrekkige toegang tot rechtsbijstand en gebrekkige beroepsprocedure:

Asielzoekers in Oostenrijk hebben gedurende de asielprocedure geen toegang tot een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel wegens een gebrek aan rechtsbijstand. Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Austria, april 2019 update", blz. 28-30: "During the regular procedure at the BFA, asylum seekers are offered free legal advice at the branch offices of the BFA. Asylum seekers have to travel to the BFA which may be difficult when their place of residence is far away from the office or in remote areas. (...) This offer of free legal advice does not meet the needs of asylum seekers, however. Verein Menschenrechte Österreich, which currently receives most of the funding for legal assistance in the first instance procedure, is not regarded as very helpful or committed to the protection of the rights of asylum seekers due to its cooperation with the Ministry of Interior. For instance, the call for AMIF proposals mentions that legal advice provision should be organised in cooperation with the authorities. Furthermore, these legal advisers have to provide information to asylum seekers on voluntary return assistance and send asylum seekers to voluntary return projects (which are organised by the same organisation) during the asylum procedure. The founder and Director Verein Menschenrechte Österreich has met criticism with the argument that challenging negative decisions has no prospect of success. In addition, the organisation takes a different approach from others, holding that not everyone seeking asylum is entitled to it. However, the task of a legal advisor and/or representative is to represent a client rather than judge in appeal proceedings"

Samenvattend is de aangeboden juridische bijstand niet onafhankelijk, moeilijk toegankelijk voor asielzoekers toegewezen aan opvangcentra in afgelegen regio's, en wordt al te makkelijk beslist dat ze procedure van de asielzoeker toch geen enkele kans op slagen heeft. In het stadium van de beroepsprocedure wordt eveneens bijzonder ontoereikende juridische bijstand voorzien; de bijstand dient zelfs niet te worden geleverd door een jurist: "Legal advisers do not need to be lawyers or experienced in refugee and asylum law. 3 years of practical experience in aliens law matters is a sufficient qualification for persons with a University degree other than law, while 5 years of practical experience in aliens law matters suffice for persons without a University degree" (blz. 30 AIDA rapport). Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures en de ontstentenis van een voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures. Aangezien verzoeker geen inkomen heeft, is het risico reëel dat verzoeker zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg bij wegens een pertinente ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in deze procedure. Dat het AIDArapport een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken. Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van verzoeker door de Oostenrijkse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

Er is bovendien een gebrek aan een beroepsorgaan met volle rechtsmacht. Tegen een negatieve beslissing opkomen in de asielprocedure is conform de Oostenrijkse wetgeving een beroepsprocedure voorzien bij de Federaal Administratieve Rechtbank (Bundesverwaltungsgericht). Deze rechtbank kan echter enkel nagaan of de bestreden beslissing Federale wetgeving schendt, en kan de correctheid van de beslissing zelf aldus niet nagaan. De voorziene beroepsprocedure is aldus geen effectief rechtsmiddel. Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Austria, april 2019, blz. 26: "The BVwG has only limited competence of review, determined by the content of the appeal. In the view of the Federal Administrative Court and in relation to this link to the grounds and argumentation of the appeal that limits the subject of the appeal, it is necessary to accept an appeal with at least rudimentary grounds during the time limit, in order to handle the appeal at all. An appeal lacking any argumentation or ground is not to be accepted for a process of improvement and has to be rejected immediately. The BVwG has only limited competence of review, determined by the content of the appeal. In the view of the Federal Administrative Court and in relation to this link to the grounds and argumentation of the appeal that limits the subject of the appeal, it is necessary to accept an appeal with at least rudimentary grounds during the time limit in order to handle the appeal at all. An appeal lacking any argumentation or ground is not to be accepted for a process of improvement and has to be rejected immediately."

Overwegende dat verzoeker op heden enkel het raden heeft naar de stand van zijn asioldossier in Oostenrijk. Dat het niet uitgesloten is dat er onderwijl een negatieve beslissing is tussengekomen in zijn dossier, dit gelet op zijn afwezigheid tijdens de "kennelijk" lopende asielprocedure aldaar.

Dat het derhalve niet onmogelijk is als zou er op dit moment geen beroepstermijn meer openstaan tegen deze (hypothetische) negatieve beslissing. Dat gelet op bovenvermelde problematiek de mogelijkheden/kansen van verzoeker gering zijn in het kader een meervoudige asielaanvraag in

Oostenrijk en diens gevolgen moeten worden besloten dat er een reëel risico bestaat op een refoulement naar diens land van herkomst.

Dat de DVZ onvoldoende rekening hield met de gefnuikte rechten van verzoeker in het kader van een adequaat onderzoek naar diens asielmotieven in Oostenrijk.

2) Structurele tekortkomingen in de asielprocedure en receptieomstandigheden:

In Oostenrijk is er een gebrek aan neutrale tolken tijdens de asielprocedure. Asielzoekers worden bij de interviews in hun asielprocedure immers bijgestaan door tolken waarvan de neutraliteit noch de professionaliteit niet altijd kan worden gegarandeerd. Zie hieromtrent o.m. AIDA-Rapport 'Asylum Information Database Country Report: Austria, April 2019, blz. 24 (eigen onderlijning): "Interpreters are provided by the BFA. Interpreters are available for most languages of the countries of origin, but interviews may also be conducted in a language the asylum seeker is deemed to understand sufficiently. With regard to countries with higher numbers of asylum seekers this practice is still not satisfactory (e.g. Chechen refugees are often interviewed in Russian). Asylum seekers from African countries are often interviewed in English or French, languages they are supposed to understand. Asylum seekers are asked at the beginning of the interview if they understand the interpreter. There are no standards for the qualification of interpreters in asylum procedures. Interpretation is often not done by accredited interpreters; usually persons with the requested language knowledge are contracted on a case-by-case basis »

Uit zowel het ECRE-rapport (European Council on Refugees and Exiles, Navigating the Maze: Structural Barriers to Accessing Protection in Austria, april 2019, available at: <https://www.refworld.org/docid/568fd4324.html>) als het laatste "AIDA-rapport zoals hierboven weergegeven, blijkt dat personen die een opvangstructuur hebben verlaten voor meer dan 3 dagen, uitgesloten worden van het recht op opvang: p. 72 AIDA-rapport:

"Material reception conditions may be withdrawn where the asylum seeker: 233 [...] (b) Leaves the designated place for more than 3 days, as it is assumed that they are no longer in need of Basic Care; »

Vrij vertaald : « Het recht op materiële opvang kan worden ingetrokken als de asielzoeker: [...] (b) Het toegewezen centrum verlaat voor meer dan 3 dagen omdat hij in voorkomend geval geacht wordt niet langer nood te hebben aan Basiszorg. » Uit de beide rapporten, blijkt verder dat er geen daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing tot uitsluiting, die vaak arbitrair is: Zie ECRE-rapport: « 5. Reduction and withdrawal of reception conditions Any formal decision to reduce or withdraw conditions can be appealed to an Administrative Court. 166 However, a reported problem is the fact that conditions are often reduced or withdrawn without a formal written decision, so there is no way of challenging the decision. 167 Another issue facing applicants is the fact that the grounds under which someone can have his or her conditions reduced or withdrawn are interpreted in a very broad manner with little oversight. For example, NGOs reported a case of an unaccompanied child having conditions withdrawn for smoking inside the centre, thereby breaking house rules. 168 Legal aid should be available to challenge a decision to withdraw care, but there have been reported cases whereby legal assistance has not been provided. 169 In accordance with EU law, decisions for reduction or withdrawal of material reception conditions shall be taken individually, objectively and impartially and reasons shall be given, taking into account the particular situation of the person concerned, as well as the principle of proportionality. If a decision is taken to reduce or withdraw conditions, states are still obliged to ensure access to health care and a dignified standard of living for all applicants. The reduction or withdrawal of conditions in Thalham and Bad Kreuzen In both Thalham and Bad Kreuzen, conditions can be reduced and withdrawn, mainly for breaking house rules and for leaving the centres for more than 48 hours. In Thalham, if people leave for more than 48 hours, conditions are withdrawn, however, if the person comes back within three days, conditions are reinstated. In Bad Kreuzen, if a person is gone for more than 48 hours he or she will lose his or her place[...] Given the extreme consequences of withdrawing reception conditions, the recast Reception Conditions Directive only allows for this in "exceptional and duly justified cases"; save from when the applicant has concealed financial resources. In line with the obligation to state the reasons for a decision under the recast Reception Conditions Directive and the general EU law principle on the right to good administration, it is essential that reasons are given as some of the various provisions which allow for the reduction or withdrawal of material reception conditions could be considered as arbitrary and open to abuse. » "Vrij vertaald: Beperking en intrekking van recht op opvang: Elke formele beslissing om de opvang te beperken of in te trekken kan worden aangevochten voor de administratieve rechtbank. Echter, er wordt aangegeven dat de opvang vaak wordt beperkt of ingetrokken zonder enige formele beslissing, zodat deze laatste ook niet kan aangevochten worden. Een ander probleem voor de asielzoekers is dat de gronden voor beperking of intrekking heel ruim worden geïnterpreteerd met nog weinig overzicht. Zo meldde een NGO dat een nietbegeleide minderjarige was uitgesloten van de opvang omdat hij had gerookt in het centrum en de huisregels had geschonden. Juridische bijstand zou moeten beschikbaar zijn om de beslissing aan te vechten maar er werden gevallen gemeld waarin deze niet werd verleend. Volgens de Europese wetgeving moeten beslissingen voor beperking of intrekking van de materiële opvang individueel, objectief en onpartijdig worden genomen en moeten de motieven rekening houden met de persoonlijke situatie van

de asielzoeker en proportioneel zijn. Als een beslissing wordt genomen moet de toegang tot medische hulp en een menswaardige levensstandaard gehandhaafd worden voor alle betrokkenen. De beperking of intrekking van de opvang in Thalham en Bad Kreuzen : Zowel in Thalham en Bad Kreuzen wordt de opvang beperkt of afgeschaft voornamelijk wegens het schenden van het huisreglement of de afwezigheid uit het centrum voor meer dan 48 uren. Als er in Thalham mensen vertrokken voor meer dan 48 uur wordt het recht op opvang ingetrokken, tenzij ze terugkomen binnen 3 dagen. Als iemand langer dan 48 afwezig is in Bad Kreuzen verliest deze zijn plaats. Gezien de extreme gevolgen van het verlies van het recht op opvang vereist de Opvangrichtlijn dat dit enkel in "uitzonderlijke en gestaafde gevallen" zou gebeuren, tenzij in het geval dat de asielzoeker over voldoende middelen beschikt. Conform aan de motiveringsverplichting voorzien in de Opvangrichtlijn en het EG recht in het algemeen, moeten de redenen gegeven worden waarom het recht op opvang wordt beperkt of ingetrokken omdat de gronden voor intrekking/beperking arbitrair en vatbaar voor misbruik kunnen zijn." Zo ook AIDA, p.74 : « Procedural safeguards in case of withdrawal or reduction do not fully meet the requirements set out in Article 20 of the recast Reception Conditions Directive. In some federal provinces, reduction or withdrawal of reception conditions may be ordered without prior hearing of the asylum seeker and without written notification of the decision. In some federal provinces, the latter is only rendered upon request of the asylum seeker. It has also happened that the reception conditions of all asylum seekers involved in a violent conflict in a reception facility were withdrawn without examination of the specific role of all individuals concerned in the conflict" Vrij vertaald: "De procedure waarborgen in geval van een

beperking of intrekking van het recht op opvang voldoen niet aan art. 20 van de Opvangrichtlijn. In sommige federale provincies wordt beslist tot de beperking of intrekking van de opvang zonder de asielzoeker te horen en zonder kennisgeving van enige schriftelijke beslissing. In sommige federale provincies wordt deze laatste enkel verstrekt op verzoek van de asielzoeker. Het is ook al voorgekomen dat het recht op opvang werd ingetrokken voor een hele groep asielzoekers naar aanleiding van een gewelddadig conflict in een opvangcentrum, zonder dat de specifieke rol van elk individu werd onderzocht." Zelfs indien verzoeker niet zou worden uitgesloten van het recht op opvang, dan nog blijkt dat dit laatste niet gegarandeerd is in Oostenrijk Zie AIDA, p. 70: « Asylum seekers returned to Austria from other Member States may face obstacles to getting full Basic Care after arrival. Sometimes free places in the Federal province they are assigned to are not available. Therefore it happens that they stay in the transit zone of the airport (Sondertransit) voluntarily and wait for the renewal of their entitlement to Basic Care, although they stay in a closed centre in the meantime. » Vrij vertaald : « Asielzoekers die overgedragen worden aan Oostenrijk door een andere Europese lidstaat kunnen problemen ondervinden om toegang te krijgen tot Basiszorg. Soms zijn de plaatsen in de federale provincie waaraan ze worden toegewezen niet beschikbaar. Als gevolg hiervan verkiezen zij in de transitzone of de luchthaven (Sondertransit) te blijven, ook indien zij op dat ogenblik in een gesloten centrum verblijven." Toegang tot medische verzorging : Indien verzoeker geen toegang heeft tot een opvangstructuur heeft dit ook onmiddellijk gevolgen voor zijn toegang tot medische hulpverlening : Zie AIDA, p. 85 : « Every asylum seeker who receives Basic Care has health insurance. Treatment or cures that are not covered by health insurance may be paid, upon request, by the federal provinces' departments for Basic Care or the Ministry of Interior. If Basic Care is withdrawn, asylum seekers are still entitled to emergency care and essential treatment.²⁷⁸ In practice, this provision is not always easy to apply, however. If an asylum seeker has lost basic care due to violent behaviour or absence from the EAST for more than 2 days, they will not receive medical assistance, because it is assumed that they have the opportunity to visit the medical station in the EAST. However, as those asylum seekers are no longer registered in the EAST, they will not be allowed to enter and receive medical treatment there. Without health insurance or access to the medical station"

Vrij vertaald: "Elke asielzoeker die Basiszorg krijgt heeft een gezondheidsverzekering. Behandelingen die niet vallen onder deze verzekering kunnen op verzoek worden betaald door de federale provincies. Als Basiszorg wordt ingetrokken zijn de asielzoekers nog steeds gerechtigd op dringende medische hulp. In de praktijk is deze bepalingen niet altijd gemakkelijk toepasbaar. Als een asielzoeker zijn recht op Basiszorg heeft verloren door zijn gewelddadig gedrag of door zijn afwezigheid uit het centrum voor meer dan 2 dagen, zal hij geen medische hulp krijgen omdat ervan wordt uitgegaan dat hij een beroep kan doen op de medische verzorging in het centrum. Maar omdat deze asielzoekers niet langer geregistreerd zijn in het centrum zullen zij ook niet meer gerechtigd zijn op enige medische begeleiding daar.

Zonder gezondheidverzekering of zonder toegang tot een medische afdeling." Inkomsten uit tewerkstelling: Verzoeker kan bij een terugkeer naar Oostenrijk niet zelf voorzien in volwaardig levensonderhoud omwille van de beperkingen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt zowel in feite (taal, diploma, werkervaring) als in rechte: Zie AIDA, p. 82: "In addition, a 2004 ordinance includes further restrictions for the access to the labour market for asylum seekers, by limiting employment to seasonal work either in tourism, agriculture or forestry.²⁶⁵ These seasonal jobs are limited by a yearly quota for each federal province and can only be issued for a maximum period of 6 months. A further problem for

asylum seekers working as seasonal workers is the regulation in the Basic Care Acts of the state and the federal provinces that requires a contribution to Basic Care, if asylum seekers have an income. In practice, there is only an allowance of €110 left to asylum seekers in most of the federal provinces, while the rest of the money earned contributes to the cost of reception.²⁶⁶ If they have been receiving an income for more than 3 months, Basic Care support is no longer provided. If the asylum seeker asks for readmission into Basic Care after they have finished the employment, cash contributions to the provision of Basic Care are demanded. In fact, it is assumed by the authorities that only about €550 (1.5 times the basic provision amount) per month have been spent by the asylum seeker on subsistence and accommodation during the period of employment. Income exceeding this amount is deducted from the allowance received under Basic Care from that time onwards until repaid. This request of contribution causes many problems, as in reality the asylum seekers have spent the money earned and do not have sufficient means to survive the following months.” Vrij vertaald: “Bovendien heeft een ordonnantie uit 2004 de toegang tot de arbeidsmarkt voor asielzoekers nog meer beperkt door deze te beperken tot seizoensarbeid hetzij in het toerisme, de landbouw of de bosbouw.

Deze seizoensarbeid wordt beperkt tot jaarlijkse quota voor elke federale provincie en kan enkel worden verricht voor maximaal 6 maanden. Een verder probleem is dat de asielzoekers die werken als seizoenarbeiders onder de wetgeving inzake de Basiszorg zelf een bijdrage moeten leveren als zij een inkomen hebben. In de praktijk hebben de asielzoekers enkel een bedrag van 110 EUR terwijl de rest van hun loon opgaat aan de kosten voor huisvesting. Als ze een inkomen genieten voor meer dan 3 maanden, zijn ze niet langer gerechtigd op enige tegemoetkoming door de Basiszorg. Als de asielzoeker vraagt om terug toegelaten te worden tot de Basiszorg na het verlies van zijn werk, moet hij bijdragen betalen in cash.

In de praktijk gaat men ervan uit dat de asielzoekers slechts 550 EUR (1.5 x het bedrag voor basisvoorzieningen) per maand hebben betaald om te voorzien in hun levensonderhoud gedurende hun periode van tewerkstelling.

Het inkomen dat zij daarboven hebben verdiend wordt afgetrokken van de tegemoetkomingen onder de Basiszorg, terwijl de asielzoekers in werkelijkheid het geld dat zij hebben verdiend hebben uitgegeven en dus niet voldoende middelen over hebben om de daaropvolgende maanden te overleven.”

De bestreden beslissing luidt dat het Hof oordeelde dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU handvest. De Belgische overheid verwijst naar slechts één landrapport over Oostenrijk om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer geen onmenselijke en vernederende behandeling zal ondergaan. Uit voormelde rapporten blijkt echter dat verzoeker bij zijn terugkeer dreigt verstoten te worden van opvang en medische verzorging. Evenmin is het economische klimaat in Oostenrijk van die aard dat hij zelf in een volwaardig levensonderhoud zou kunnen voorzien. De Belgische overheid laat voormelde problematiek onverlet in de bestreden beslissing. Deze laatste is bijgevolg behept door een onzorgvuldig onderzoek naar de eventuele gevolgen van een terugkeer naar Oostenrijk. Voormeld gebrek kan niet worden ongedaan gemaakt door in het kader van de onderhavige procedure alsnog te argumenteren waarop het recht op opvang/medische verzorging in het individuele geval van van verzoeker niettemin gegarandeerd zou zijn.

Aldus zijn er ernstige middelen voorhanden om de bestreden beslissing onwettig te verklaren.

Verzoeker wenst verder te benadrukken dat in geval van een uitwijzing van een asielzoeker, het aan de administratieve overheid toekomt om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Oostenrijk zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing biedt geen enkele (individuele) garantie ten aanzien van Verzoeker. Bovendien moet er worden opgemerkt dat de Oostenrijkse autoriteiten initieel bezwaar hebben geuit tegen de overdracht van verzoeker naar Oostenrijk.

Om haar onderhoudsverplichting te respecteren, had de verwerende partij bovendien afdoend en deugdelijk moeten nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Oostenrijk. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs

had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing. Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Oostenrijk. Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd.

Nergens blijkt echter dat de minister is nagegaan wat de gevolgen precies zijn van de betrokken koerswijziging die in Oostenrijk bezig is, in casu in het bijzonder voor wie, zoals de verzoekende partij, in het kader van de Dublin-III-Verordening naar Oostenrijk wordt overgedragen.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Oostenrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Uit het bovenstaande volgt tevens dat aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Oostenrijk wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218). Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Oostenrijk en houdt andere informatie achter. Het vertrouwensbeginsel dat Oostenrijk gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM. Aldus is voormelde motivering niet afdoende. Zodat, de overdracht naar Oostenrijk in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat verwerende partij ten onrechte concludeert dat uit het door haar geciteerde rapport niet kan worden afgeleid dat sprake is van systemische en structurele tekortkomingen op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en van de onthaal – en opvangvoorzieningen in Oostenrijk.

De analyse van het in de bestreden beslissing geciteerde AIDA rapport en de analyse van het ECRE rapport dat de Belgische overheid om evidente redenen niet aanhaalt, leiden wel degelijk tot de conclusie dat er in Oostenrijk sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure die ertoe leiden dat een overdracht aan Oostenrijk verzoeker zou blootstellen aan een ernstig risico van schending van zijn grondrechten vervat in het EVRM en het EU-Handvest.

Bovendien moet er rekening worden gehouden met de recent gewijzigde omstandigheden in Oostenrijk, waar sinds eind 2017 een coalitie van conservatieven en extreemrechts als regering zetelt. Deze regering heeft alvast aangekondigd het asielsysteem grondig te willen hervormen en verstrengen, en heeft via enkele recente voorstellen daad bij het woord gevoerd zoals tekortkomingen in de huidige Oostenrijkse asielprocedure. Verzoekers om internationale bescherming ervaren immers aanzienlijke moeilijkheden om toegang te krijgen tot de Oostenrijkse asielprocedure. Zo moeten zij na de indiening van hun verzoek vaak maandenlang wachten voor ze voor een eerste interview (Erstbefragung) uitgenodigd worden. Hoewel dit eerste interview in theorie door de politiediensten zou moeten worden uitgevoerd op het ogenblik dat de asielzoeker zijn verzoek tot internationale bescherming indient, blijkt uit de fact-finding mission van ECRE dat de politiediensten dit interview niet afnemen. Tot op het ogenblik van dat eerste interview beschikken asielzoekers niet over documenten die hun status van verzoeker om internationale

bescherming bevestigen, en zolang hebben zij geen toegang tot de basisvoorzieningen (ECRE-rapport, p. 13). Oostenrijk schendt hiermee onder meer artikel 5 van Richtlijn 2013/32/EU. Het ECRE-rapport concludeert dat de verdragen in de toegang tot de Oostenrijkse asielprocedure, in combinatie met de priorisering van uitgaande Dublinprocedures, verzoekers om internationale bescherming in een "state of prolonged legal limbo" brengt, en dat "these deficiencies are liable to deprive refusees from real and effective enjoyment of the fundamental right to asylum as well as their rights under the recast Reception Conditions Directive" (ECRE-rapport, p. 26, eigen onderlijning). Eveneens problematisch is de systematische vrijheidsbeneming van asielzoekers die bij de politiediensten hun verzoek om internationale bescherming indienen.

Zonder aanhoudingsbevel worden deze personen tot 48 uur van hun vrijheid beroofd. De wettelijke basis hiervoor, de Aliens Police Act, staat deze administratieve vrijheidsbeneming onder meer toe wanneer een terugkeerprocedure of deportatie verzekerd moeten worden en er een risico op onttrekking bestaat. Artikel 76(3) van de Aliens Police Act bevat een niet-limitatieve lijst van criteria om het risico op onttrekking te bepalen. Door de brede en ongelimiteerde reikwijdte van deze bepaling beschikken de autoriteiten over een ongeoorloofde discretionaire bevoegdheid om tot detentie over te gaan (ECRE-rapport, p. 14-15). Het is duidelijk dat deze systematische detentie van verzoekers om internationale bescherming een ernstige schending van hun persoonlijke vrijheid inhoudt, en daarom een schending van artikel 6 EU-Handvest is. Beide rapporten spreken ook van ernstige tekortkomingen op het vlak van juridische bijstand van verzoekers om internationale bescherming tijdens de asielprocedure. Uit een recente survey van het Mixed Migration Platform¹ blijkt dat amper de helft van de verzoekers tijdens hun procedure toegang hebben gehad tot juridisch advies. Een van de meest genoemde redenen hiervoor is het gebrek aan informatie over het bestaan van en de toegang tot juridische dienstverlening. In eerste aanleg wordt juridisch advies geleverd in zijkantoren van de asielinstanties zelf, die erg moeilijk bereikbaar zijn voor asielzoekers die zich in afgelegen centra bevinden. Nog frappanter is het dat de organisaties die de asielzoekers juridisch advies verlenen in feite gecontracteerd worden door de overheid en eveneens in samenwerking met de overheid werken. Als gevolg daarvan moeten de adviesverleners de asielzoekers o.a. verplicht informeren over projecten van vrijwillige terugkeer. Het AIDA-rapport stelt dat de organisaties die juridisch advies verlenen over het algemeen niet erg geëngageerd zijn in de bescherming van de rechten van asielzoekers.

Asielzoekers worden tijdens hun interview(s) in eerste aanleg niet vergezeld door een raadsman. Na een negatieve beslissing kunnen verzoekers om internationale bescherming in principe beroep doen op juridisch advies en juridische bijstand door NGO's (op private advocaten kan dit slechts op eigen kosten). Ze hebben niet de keuze door welke NGO zij willen worden geadviseerd of bijgestaan. De adviesverleners in deze NGO's dienen geen advocaten te zijn. De vergoeding voor de juridische bijstand van asielzoekers is erg laag en vermindert bovendien wanneer een welbepaald aantal personen bijgestaan wordt, waardoor sommige NGO's adviesvragen afwijzen om onder dit aantal te blijven. Het is duidelijk dat al deze zaken een erg negatieve impact hebben op de toegang tot en de kwaliteit van de juridische bijstand. Oostenrijk schendt hierdoor onder meer de artikels 19, 20 en 22 van Richtlijn 2013/32/EU. 2. Problemen met de huidige opvangvoorzieningen en -voorwaarden Om beroep te kunnen doen op de sociale voorzieningen in Oostenrijk, moeten verzoekers om internationale bescherming onder het Basic Care-systeem vallen. Het AIDA-rapport haalt meteen een eerste probleem aan met betrekking tot de toegang tot dit systeem, nl. het feit dat men hier pas toegang toe krijgt wanneer men officieel geregistreerd is als verzoeker om internationale bescherming. Dit is in Oostenrijk evenwel pas het geval wanneer het verzoek door de instanties officieel geregistreerd is (dit is niet op het moment van het verzoek zelf) en wanneer de asielinstanties vervolgens instructies hebben gegeven aan de public security officer over de te nemen stappen. Door deze beperking schendt Oostenrijk artikel 17(1) van richtlijn 2013/33/EU. Een andere beperking, die verzoekende partij rechtstreeks dreigt te treffen, is het feit dat verzoekers om internationale bescherming die in Oostenrijk aankomen met een visum uitgesloten worden van het Basic Care-systeem omwille van het feit dat zij bij het verkrijgen van hun visum aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen moesten voldoen. Deze beperking wordt strikt toegepast. Ook aan Oostenrijk overgedragen verzoekers om internationale bescherming ondervinden moeilijkheden om toegang te krijgen tot het Basic Care-systeem. Niet zelden dienen zij bij gebrek aan plaats in de transit-zone van het vliegveld te blijven, in een gesloten centrum, in afwachting tot hun toegang tot basic care. Naast een gebrek aan huisvesting en andere materiële ondersteuning impliceert de uitsluiting van de basic care dat verzoekende partij slechts beroep zou kunnen op spoedeisende medische zorgen en essentiële behandelingen (al is ook toegang tot die essentiële zorg in de praktijk erg moeilijk, zo stelt het AIDA-rapport vast. Er is bovendien een ernstig tekort aan gespecialiseerde hulp voor getraumatiseerde verzoekers om internationale bescherming en aan zorg en behandeling voor psychische problemen, waardoor asielzoekers in Oostenrijk maanden tot zelfs een jaar moet wachten om in aanmerking te komen voor psychotherapie. Dit is in strijd met de verplichting van artikel 19(2) van richtlijn 2013/33/EU.

In het licht van het ernstig traumatisch leed ten gevolge van de gebeurtenissen in diens land van herkomst en waarmee verzoeker tot op heden te kampen heeft, de ontoegankelijkheid van de nodige behandeling in Oostenrijk, zou een overdracht aan Oostenrijk impliceren dat verzoeker verstoken blijft van een door een psycholoog noodzakelijk geachte behandeling, met ernstige gevolgen voor het psychisch en algemeen welzijn.

Andere problemen waarmee verzoekers en verkrijgers van internationale bescherming in Oostenrijk te kampen hebben betreffen problemen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt en de mogelijkheden tot familiehereniging voor verzoekers van internationale bescherming. Hoewel asielzoekers in theorie toegang hebben tot de arbeidsmarkt vanaf drie maanden na de registratie van hun verzoek om internationale bescherming, is die toegang onderhevig aan ernstige beperkingen. Zo kunnen zij pas solliciteren voor een vacante betrekking voor zover deze vacature niet Oostenrijkse kandidaten of EU-migranten ingevuld wordt.

Deze beperkingen staan op gespannen voet met artikel 15(2) richtlijn 2013/33/EU. Een wetswijziging in juni 2016 heeft de mogelijkheden en de voorwaarden tot familiehereniging aanzienlijk verstrengd. Zo moeten de verzoekers zelf instaan voor de kosten die gemaakt moeten worden om de familiebanden aan te tonen.

Bovendien bestaan zeer strikte en korte termijnen om het verzoek tot familiehereniging in te dienen. Deze al te korte termijnen zijn onderhevig aan kritiek van NGO's en staan op gespannen voet met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 EU-Handvest.

Verdere verstrenging van de Oostenrijkse asielsysteem : in Oostenrijk is al een hele tijd een tendens merkbaar in de richting van een verstrenging van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming. Deze tendens uit zich in verschillende voorstellen tot wijziging (lees: verstrenging) van de asielwetgeving, wijzigingen die ernstige vragen doen rijzen naar hun conformiteit met de Europese richtlijnen en de fundamentele grondrechten. Zo plaatste ECRE vorig jaar ernstige vraagtekens bij een voorstel tot beperking van de bewegingsvrijheid van asielzoekers in Oostenrijk: "After passing the admissibility procedure, an asylum seeker may be ordered by the Federal Agency for Immigration and Asylum (BFA) to reside in a specific place for reasons of public interest or public order, or for the rapid processing and effective monitoring of the asylum application. The proposal specifies that an individual's compliance with his or her obligations is to be a factor relevant to the assessment of the need for effective monitoring of the application. A similar requirement to reside in a special location is introduced for persons issued a return order, where there is either no period for voluntary departure or that period has expired. The proposal adds non-compliance with the aforementioned obligations to reside in a specific place as a ground for detention of asylum seekers.

According to the bill, individuals who do not comply with the aforementioned obligations to reside in a specific place may be imposed a fine ranging from 100 to 1,000€. Repeated infringements of these obligations may lead to a higher fine of up to 5,000€ or imprisonment. The proposal has been sharply criticised by civil society for exceeding the scope of permissible restrictions on movement, as well as detention powers, in the Reception Conditions Directive. UNHCR X - Pagina 11 also highlights that these measures do not respect the right to free movement as guaranteed by the 1951 Refugee Convention." Verder moet rekening worden gehouden met de op til zijnde hervormingen van het Oostenrijkse asielsysteem. Immers, zoals gezegd heeft Oostenrijk sinds december 2017 een coalitie van conservatieven en extreemrechts als regering.

De partijen in kwestie hebben tijdens de verkiezingscampagne sterk ingezet op de strenge aanpak van migratie en de inperking van de rechten van asielzoekers. De regering heeft meteen na haar aantreden de daad bij het woord gevoerd en heeft al verschillende onrustwekkende voorstellen en aankondigingen van verstrenging van het asielbeleid gedaan. Verschillende van deze voorstellen houden een ernstig risico in op een schending van de fundamentele rechten van asielzoekers. In een zeer recent voorstel van de regering, dat momenteel voorligt bij het Oostenrijkse parlement, wordt het onder meer mogelijk gemaakt om liquide middelen - tot €840 - van verzoekers om internationale bescherming in beslag te nemen. Daarnaast zou het mogelijk worden om telefoons en andere toestellen af te nemen, teneinde hun identiteit te achterhalen en hun route en verblijfplaatsen na te gaan. Ook aanwijzingen op de toestellen die erop wijzen dat de persoon in kwestie betrokken zou zijn geweest bij een misdrijf, dienen overgemaakt te worden aan de Oostenrijkse autoriteiten. Dergelijke maatregelen vormen een ernstige inbreuk op de privacy van de betrokken personen, gewaarborgd door artikel 7 EU-Handvest.

Het voorstel beperkt ook het beroepsgeheim van artsen die verzoekers om internationale bescherming behandelen. Ziekenhuizen moeten de autoriteiten ook verwittigen wanneer asielzoekers ontslaan worden, met oog op een "more effective preparation and implementation of deportations zo verklaart een woordvoerder van de regering. Het is duidelijk dat de nieuwe rechts-radical Oostenrijkse regering in de nabije toekomst een zeer harde aanpak van migratie nastreeft en al actief stappen heeft ondernomen om haar anti-migratiediscours in praktijk om te zetten. Hierbij schuwt ze de inperking en schending van

fundamentele rechten van asielzoekers niet. Er werd al vanuit verschillende hoeken kritiek geuit op de nieuwe plannen van de Oostenrijkse regering.

Zo waarschuwde de voorzitter van het Oostenrijkse Grondwettelijk Hof de Oostenrijkse regering voor schendingen van de grondwettelijke rechten van asielzoekers door de nieuwe maatregelen inzake de inbeslagname van geld en telefoons. Ook Amnesty International waarschuwde voor de negatieve gevolgen van de voorstellen, die voor nog meer onzekerheid zorgen en nog meer wantrouwen ten opzichte van asielzoekers zouden veroorzaken bij de Oostenrijkse bevolking. Het maakt de integratie van verzoekers en verkrijgers van internationale bescherming nog moeilijker, in een land waar de vooroordelen ten opzichte van migranten al groot zijn. "Displaced people are being lumped together by this government... as cheats or as a security risk. This is not only wrong, it is also dangerous for our peaceful cohabitation".

Uit de geciteerde rapporten blijkt dat in Oostenrijk ernstige gebreken bestaan op een aantal essentiële punten van het asielsysteem, met name de toegang tot de asielprocedure, de toegang tot materiële ondersteuning, de toegang tot gespecialiseerde medische gezondheidszorg, de toegang tot de arbeidsmarkt, de beperkingen op de mogelijkheden tot familiehereniging. De regering belooft geen verbetering van deze gebreken. Integendeel: te verwachten valt dat verzoekers om internationale bescherming het in Oostenrijk zeer moeilijk zullen krijgen en verschillende fundamentele rechten in het gedrang zullen zien komen, zoals: het recht op bescherming van het privé- en familieleven (art. 7 EU-Handvest); het recht om te werken (art. 15 EU-Handvest); het asielrecht (art. 18 EU-Handvest); het recht op bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering (art. 19 EU-Handvest). Op basis van bovenstaande analyse van de rapporten waarvan de bestreden beslissing slechts één analyseerde en daarbij een verkeerde lezing ervan nahield, alsook van bijkomende informatie uit andere objectieve en recente bronnen, meent verzoeker dat verwerende partij zich bezondigt aan een manifeste beoordelingsfout wat betreft de situatie van asielzoekers in Oostenrijk en dat ze haar beslissing grondiger had moeten motiveren.

Volgens verzoekende partij kon tegenpartij zich niet vergenoegen met een vaststelling dat uit het ter motivering van de bestreden beslissing geciteerde betrouwbaar en professioneel rapport wel degelijk ernstige tekortkomingen blijken en dat deze "general deficiencies" aankaart, om de kritiek die dit rapporten uit vervolgens zonder enige motivatie naast zich neer te leggen en te concluderen dat dat deze bron niet noopt tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Wanneer verwerende partij bronnen aanhaalt die ernstige kritiek uiten op het Oostenrijkse asielsysteem en ze vervolgens besluit deze bronnen niet te volgen, dan moet ze duidelijk motiveren en beargumenteren waarom ze deze conclusie trekt. De bestreden beslissing bevat geen dergelijke motivatie.

Nochtans tonen de verslagen aan dat meerdere bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU en 2013/32/EU geschonden worden door de Oostenrijkse autoriteiten ten aanzien van asielzoekers. Bovendien riskeert verzoeker in Oostenrijk in een zeer precarie situatie te belanden, omwille van het feit dat hij zijn getraumatiseerde toestand die een behandeling noodzaakt die in Oostenrijk niet voorhanden is, en dat hij bovendien een grote kans loopt om buiten het Oostenrijkse opvangsysteem te belanden. Verzoeker riskeert dus in zijn fragiele psychologische toestand zonder enige behandeling en zonder enige materiële ondersteuning te blijven in Oostenrijk. Een overdracht aan Oostenrijk zou in het geval van verzoeker dan ook een ernstig risico inhouden voor een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest. Het is de taak van verwerende partij om aan te tonen dat er geen risico bestaat dat verzoeker, in geval van overdracht aan Oostenrijk, blootgesteld zal worden aan schendingen van zijn grondrechten en zich niet in vernederende levensomstandigheden zal bevinden. Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij dit niet heeft gedaan. Verwerende partij had dan ook een zorgvuldig(er) onderzoek moeten voeren naar het risico op een mensonterende of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een overdracht naar Oostenrijk. Verwerende partij liet na dit te doen, waardoor moet worden besloten tot een schending van haar motiveringsplicht zoals vastgelegd in artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de verschillende grondrechten van verzoeker zoals gewaarborgd door het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Oostenrijk een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Oostenrijk te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Oostenrijk verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur alsook artikel 13.1 van de Dublin III-verordening."

2.2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG aangezien deze richtlijn met ingang van 21 juli 2015 werd opgeheven door de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming.

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, 1, b van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden."

Artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

"De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;"

Artikel 17, 1 van dezelfde verordening bepaalt:

"In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht"

.

Verzoeker betwist niet dat hij op 23 september 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk waardoor de Oostenrijkse autoriteiten in toepassing van de Dublin III-verordening in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Hij betoogt echter dat, indien de verwerende partij een rigoureuus onderzoek had gevoerd, zij had besloten dat er bij een overdracht aan Oostenrijk een risico bestond op een schending van artikel 3 van het EVRM en/of 4 van het Handvest.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk gelijk aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt dat *"niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*). Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling onvoldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-verordening het interstatelijk vertrouwensbeginsel te hanteren. Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in deze verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende: “*Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III*

onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In het kader van het zogeheten Dublin-interview verklaarde verzoeker, betreffende de vraag waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, het volgende:

“Ik heb familie in België, ze hebben me gezegd dat ik geholpen zou worden als ik naar België zou komen, ze vertelden me dat de procedure in België soepel en snel is. Er is ook werk hier in België”.

Wat zijn verzet betreft tegen een overdracht aan Oostenrijk, stelde verzoeker het volgende:

“Ik wil niet terugkeren. Ik ben er niet lang gebleven, heb er dan ook geen opmerkingen. Ik heb er wel niemand en ik had er schrik om teruggestuurd te worden naar Jordanië.”

Inzake zijn gezondheidstoestand stelde verzoeker dat hij gezond is.

De Raad merkt op dat verzoeker bij zijn gehoor geen enkele concrete negatieve ervaring met de Oostenrijkse opvanginfrastructuur of asielinstanties meedeelt.

Naar aanleiding van zijn verklaringen wordt door de verwerende partij dan ook terecht het volgende vastgesteld in de bestreden beslissing:

“Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 17.10.2022 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij er familie heeft, die hem vertelde dat hij zou worden geholpen in België. Hij verklaarde dat ze hem vertelden dat de procedure in België snel en soepel is, en er ook werk is. Hij verklaarde dat hij niet wil terugkeren naar Oostenrijk. Hij gaf aan dat hij er niet lang bleef en dus geen opmerkingen heeft, maar er niemand heeft en bang is om van Oostenrijk te worden teruggestuurd naar Jordanië. De betrokkene verklaarde gezond te zijn.”

Met betrekking tot deze verklaringen heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoeker verklaarde geen opmerkingen te hebben met betrekking tot opvang of behandeling in Oostenrijk en dat, ingevolge de Dublin III-verordening, een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van deze verordening. Ook wordt erop gewezen dat, wat zijn verklaring betreft dat hij naar België kwam omdat hem werd verteld dat er werk is, het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen, aldus de verwerende partij. Met betrekking tot het gegeven dat verzoeker

verklaarde dat hij *drie ooms heeft die internationale bescherming genieten in België, wordt opgemerkt dat verzoeker meerderjarig is en de in België verblijvende ooms van de betrokkene ten overstaan van de betrokkene niet als "gezinslid" kunnen worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker verklaarde gezond te zijn en dat er tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten werden aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder wordt er ook op gewezen dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Oostenrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift dan wel naar het ernstig traumatisch leed waarmee hij te kampen heeft en stelt dat hij verstoken zal blijven van een door een psycholoog noodzakelijk geachte behandeling, maar hij brengt ook nu geen enkel begin van bewijs bij van zijn mentale problemen. Hij toont dan ook niet aan dat hij op grond daarvan een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in Oostenrijk.

Uit wat voorafgaat blijkt echter dat met zijn persoonlijke situatie wel degelijk rekening werd gehouden en dat zijn situatie wel degelijk werd onderzocht, en verzoeker brengt verder geen concrete argumenten bij die de beoordeling van zijn specifieke situatie als niet deugdelijk zouden kunnen laten doorgaan.

Verzoeker citeert verder uittreksels uit de beschikbare landeninformatie over Oostenrijk om zijn standpunt te onderbouwen dat een overdracht naar Oostenrijk zou indruisen tegen artikel 3 van het EVRM. Zo leidt hij uit een AIDA-rapport een aantal, volgens hem structurele, tekortkomingen af inzake de toegang tot de rechtsbijstand en de beroepsprocedure, inzake de receptie-omstandigheden en inzake de toegang tot de (mentale) gezondheidszorg. Volgens verzoeker vormen deze tekortkomingen systeemfouten waardoor een overdracht aan Oostenrijk een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat in het door de verwerende partij gehanteerde *AIDA Country Report: Austria, 2021 update* (met de vermelding "*up to date as of 31 december 2021, unless otherwise stated*") (hierna: het AIDA-rapport), dat in het administratief dossier is opgenomen, uitdrukkelijk wordt vermeld dat *Dublin-returnees* in Oostenrijk geen hinderpalen ondervinden om een onderbroken asielprocedure te heropenen indien zij binnen de tijdsspanne van twee jaar terugkeren of een procedure te starten in een navolgend verzoek indien er reeds een definitieve beslissing werd genomen. Tevens wordt aangegeven dat *Dublin-returnees* geen problemen ervaren om in het opvangsysteem terecht te komen (AIDA-rapport, p. 56). Verzoeker brengt in zijn middel geen gegevens aan die deze pertinente vaststellingen weerleggen. Waar hij betoogt dat hij op heden enkel het raden heeft naar de stand van zijn asioldossier en het niet uitgesloten is dat er intussen een negatieve beslissing is tussengekomen in zijn dossier, gelet op zijn afwezigheid, moet worden vastgesteld dat de Oostenrijkse autoriteiten hebben ingestemd met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening. Deze bepaling heeft betrekking op een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat. De verwerende partij heeft dus terecht vastgesteld dat verzoekers procedure om internationale bescherming in Oostenrijk nog hangende is. Waar verzoeker betoogt dat de Oostenrijkse autoriteiten initieel bezwaar hebben geuit tegen zijn overdracht, blijkt dit niet uit het administratief dossier.

Verzoeker verwijst in zijn middel naar problemen die zouden blijken uit het AIDA-rapport inzake rechtsbijstand en de beroepsprocedure. Hierbij dient alvast te worden aangestipt dat verzoeker een eerdere versie van het AIDA-rapport citeert ("*april 2019 update*"), terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris zich baseerde op een recentere versie (de 2021 update). Het komt niet aan de Raad toe – en al helemaal niet in het kader van de uitzonderingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid – om na te gaan of de citaten die verzoeker aanhaalt thans nog onverminderd gelden, temeer nu uit de versie van het AIDA-rapport die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat er in Oostenrijk recentelijk een hervorming plaatsvond, in voege sinds januari 2021, inzake rechtshulpverlening aan verzoekers om internationale bescherming (AIDA-rapport p. 35-40).

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij niet ontkent dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, maar dat zij van mening is dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en niet wijzen op een algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, en niet tot de conclusie leidt dat Dublinverzoekers in Oostenrijk per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker levert in zijn middel kritiek op de tolken in de asielpcedure in Oostenrijk en op de redenen waarom als sanctie de opvang aan verzoekers om internationale bescherming kan worden ontegd. Verder gaat hij in op problemen inzake toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers om internationale bescherming en het politieke klimaat in Oostenrijk. Hij verwoordt in dit verband een aantal hypothesen, maar maakt geenszins concreet aannemelijk dat hij in zijn specifieke geval om voornoemde redenen zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Waar hij overigens stelt dat het *Bundesverwaltungsgericht* niet over een bevoegdheid in volle rechtsmacht zou beschikken, moet erop worden gewezen dat in het AIDA-rapport kan worden gelezen dat een beroep kan uitmonden in een beschermingsstatus of een weigering ervan of tot een terugwijzing naar het bestuur voor heronderzoek (AIDA-rapport, p. 34). Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij geen effectief rechtsmiddel heeft en dat dit zou leiden tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar verzoeker in zijn middel het tekort aan zorg en (medische) behandeling voor getraumatiseerde verzoekers om internationale bescherming belicht, dient te worden aangestipt dat verzoeker op geen enkele manier heeft aangetoond dat een psychotherapeutische behandeling in zijn geval noodzakelijk of aangewezen is. Zoals hiervoor al werd vastgesteld, heeft hij daarvan geen enkel begin van bewijs bijgebracht.

Door in zijn middel een aantal problemen te verwoorden die niet worden ontkend in de bestreden beslissing, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat de gebreken in het Oostenrijkse asielsysteem niet van systemische aard zijn en de gevolgen ervan niet kunnen worden gelijkgesteld met een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.2.3. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM en/of van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing blijk zou geven van willekeur of behept is met de andere door hem aangehaald, doch niet verder ontwikkelde, schendingen. Samengevat werd prima facie niet aangetoond dat de verwerende partij op niet deugdelijke wijze zou hebben geoordeeld dat *“er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013”*, en dat *“hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.”*

3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, is niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, nu niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

A. WIJNANTS